

махъ ли право когато ти я хваляхъ? тя е найхубавата мома въ Навара гордѣхъ са съ туй. Пазихъ ти я до сега; но за напредъ съвѣтвой герцога д'Лерма да свърши войната въ Фландрія, за да не ходишъ вече тамъ, и са върни тука бърже да ми помогнешъ да отбранямъ жена ти защото ще ти я грабнѣтъ Пампелунскыѣ млади благородны. »

Фернандо отговаряше съ живостна и искрення любовь на шумната радость на уйка си, и на свѣнливыѣ и вѣжливы поглѣды на братовчедката си; но, способенъ нѣкой или любопытенъ наблюдатель ще откриваше че отъ време на време, и когато еше той са разговаряше много распалено съ Кармена, очыѣ му, като омаяны, обръщаха са, противъ волята му къмъ единъ жгълъ на салона, дѣто Аиша, сѣднѣла, шѣше на гергевъ.

Въ тѣзи минута, когато челядѣта едва бѣше станѣла отъ обѣдата, Пикильо са поевн въ салона.

« А! Господине секретарю, рече Аиша като са засмѣ, каква важность му предаде новыѣтъ му постъ! Не го е познать вече. »

Но пріятелското ѣ сърце не закѣснѣ да разумѣе че тѣзи му серіозность происхождаше отъ скърбъ, и съ поглѣда си го попыта: « Що имашъ? »

— Ваше Превѣсходителство, рече Пикильо, като си наведе главата прѣдъ намѣстника, ще ма помыслите, безъ сумнѣніе, за единъ непризнателенъ, защото въ първыя день на опредѣленіето си са принуждавамъ да вы помолѣж да ми дадете позволеніе за отсѣтствіе; но трѣба да отидѣ въ Мадритъ.

— Ты ли, Пикильо? рекохъ двѣтъ момы.

— Сичкыѣтъ свѣтъ отива въ Мадритъ! извика Кармена, като хвърли поглѣды на братовчедата си.

— Че защо ли? попыта го важно д'Агвиларъ.

— Защо ли? повторихъ и младаѣтъ момы.

— За важны работы, които не са касаѣжтъ до мене, и които позволете ми да не ви явявамъ еше; но молѣж ви да ми дадете позволеніе само за осемъ дни.

— Нека бѣдѣтъ и петнайсетъ.

— А! немамъ толкози нужда! отговори живостно